

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (22)

Nemulțumirea conduce la orientarea spre mișcarea Worship

SoundWords

Online începând de la: 13.07.2021, Actualizat: 13.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

O chestiune de maturitate spirituală

În căutarea motivelor deschiderii bisericilor conservatoare (în special - dar nu numai - a tinerilor) față de practicile moderne de servicii divine, am văzut că, pe de o parte, aceasta corespunde cârnii noastre păcătoase și, pe de altă parte, se armonizează mult mai bine cu simțămintele noastre naturale (a vedea, a auzi, a simți) decât cu gândurile spirituale referitoare la un serviciu divin nou-testamentar după voia lui Dumnezeu. Pe lângă nașterea din nou din apă și din Duh, avem nevoie și de o mentalitate spirituală, și nu în cele din urmă aceasta este și o chestiune de maturitate spirituală.

Înțelegem foarte bine dacă unul sau altul dintre cititori a avut dificultăți cu capitolele 4 și 7, care se refereau la interpretarea tipologică a jertfelor din cartea a treia a lui Moise și a roadelor din țara Canaanului din cartea a cincea a lui Moise. Pentru cei care intră pentru prima dată în contact cu aceste imagini tipologice, acest mod de a privi lucrurile poate fi la început destul de ciudat. Desigur, nu toți cei care vor să aducă închinare Dumnezeului și Tatălui lor trebuie să fie familiarizați cu toată tipologia Vechiului Testament. Dacă cineva citește cu atenție Noul Testament, va aduce ca jertfă de laudă a buzelor, în conținut, exact ceea ce este prefigurat în modelele Vechiului Testament. Imaginile din Vechiul Testament sunt de mare ajutor pentru ca frumusețea și slava Domnului nostru să devină evidente.

Dimpotrivă, muzica Praise-&-Worship se leagă foarte strâns cu lumea. Pe de o parte, din cauza muzicii rock și pop, care este caracteristică acestei lumi, iar pe de altă parte, mai ales din cauza Events, care sunt o imitație a concertelor unor trupe seculare. Acest lucru este, desigur, mult mai ușor pentru mulți decât să se confrunte cu gândurile profunde ale lui Dumnezeu despre închinare.

Nemulțumirea cu instituția bisericii

Pe lângă motivele descrise mai sus, din care cauză frații și surorile se dedau formelor „noi” de servicii divine, există și alte motive care, spre deosebire de acestea, nu sunt neapărat condamnate de Sfânta Scriptură. Da, de multe ori aceste motivații sunt chiar bune și vin din inimi sincere.

În principal în privința aceasta există două grupuri (recunosc, aceasta este o descriere oarecum simplificată, dar reflectă majoritatea cazurilor): este vorba despre așa-numiții „frații și surorile mai în vârstă” și despre tineri. Deseori astfel de lupte istovitoare din cadrul bisericii încep prin aceea că tinerii simt o anumită nemulțumire generală față de circumstanțele din propria biserică. Această anumită nemulțumire se intensifică atunci când ei cred că descoperă în alte grupuri exact ceea ce le lipsește.

În ce constă nemulțumirea?

Care sunt principalele puncte de nemulțumire în cadrul bisericilor? În primul rând, există cu siguranță întrebarea de ce totul trebuie să se deruleze întotdeauna monoton și plictisitor și aparent lipsit de emoție. De aceasta se leagă întrebarea de ce lucrurile sunt de fapt tratate în

felul în care sunt tratate. Este vorba despre întrebarea: De ce orele de adunare au fost întotdeauna așa la noi și altfel la alții? Această întrebare nu trebuie neapărat văzută ca o critică, ci mai degrabă ca una pozitivă, deoarece adesea la baza ei stă dorința de a avea o viață creștină reală, dorința de a face lucrurile așa cum spune Biblia. Din păcate, adesea este prea târziu în momentul în care aceste întrebări ies la suprafață. De mult timp s-au îndrăgostit de alte concepte, care par să le satisfacă nevoile mai bine decât propria lor biserică de origine.

În multe locuri, în trecut, s-a neglijat să se vorbească despre motivele pentru care lucrurile sunt făcute (și făcute din toată inima) așa cum le trăiesc tinerii. Poate pentru că nici măcar cei mai în vârstă nu știu cu adevărat de ce se desfășoară toate așa cum se derulează? Dacă nu ne-am preocupat intens cu ceea ce spune Biblia despre orele noastre de adunare, atunci de multe ori nu putem spune mai mult decât: „Așa a fost întotdeauna”. Și tocmai astfel de răspunsuri sunt cele care provoacă nemulțumire. Trebuie să vorbim din toată inima despre ceea ce spune Scriptura despre străngerile laolaltă și apoi să arătăm cum încercăm să punem în practică - întotdeauna cuplată cu dorința de a ne pocăi și de a ne schimba. Atunci când întâlnirile noastre sunt descrise ca fiind lipsite de viață și fără inimă, nu trebuie să căutăm greșelile mai întâi la alții. Dacă întâlnirile noastre au devenit atât de previzibile încât aceleași conserve sunt deschise mereu, atunci nu trebuie să facem răspunzătoare mișcarea rea Praise-&-Worship dacă tinerii noștri se duc în altă parte.¹

Dar, unul sau altul ar putea spune că s-a vorbit despre asta și că toate acestea nu au fost de niciun folos. Mai este și un alt lucru: nu doar să vorbești, ci să trăiești. Credibilitatea a ceea ce spunem se măsoară prin ceea ce trăim.

La urma urmei, nemulțumirea nu vine doar din cauza cântărilor presupus învechite sau a melodiilor trăgănate. Ea este marcată de atmosfera din biserică ca întreg. În special, comportamentul inconsecvent și unilateral jignește. De exemplu, atunci când subiectul - rolul femeilor în biserici, cu tăcerea în orele de biserică sau acoperirea capului - devine singurul cal de bătaie și este cerut cu lipsă de iubire, atunci are efect respingător de partea cealaltă, în ciuda legitimității lui din Scriptură. Și devine și mai rău când, în același timp, bărbații nu țin cont de ceea ce spune epistola către Timotei în același paragraf, cu trei versete mai devreme: „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte” (1. Timotei 2.8). Este corect să le reamintim și să le sfătuim pe surori să nu ia rolul unui bărbat. Dar acest lucru se potrivește doar dacă, în același timp, frații sunt sfătuiți să nu ia rolul unei femei prin tăcere.

O altă inconstanță rea este atunci când duminica suntem oameni diferiți față de cum suntem în timpul săptămânii. Dacă spunem cele mai frumoase rugăciuni și sugerăm cele mai glorioase cântări la ora de închinare, dar ne lipsește sfințenia și evlavia personală în timpul săptămânii, un astfel de comportament îi va respinge pe cei care îl observă. El este caracterizat de ipocrizie în locul adevăratei sfințenii.

Și un alt punct creează deseori impresia că într-o biserică conservatoare (fără Worship modern) cumva nu mai există o viață spirituală reală. Totul pare învechit și neautentic. De exemplu, cum ar putea un tânăr care caută viața creștină adevărată și viața de adunare să vadă din înfățișarea împietrită că frații și surorile sunt pe calea cea bună? Biblia nu spune în

niciun moment că nu trebuie să nu arătăm emoție în întâlnirile noastre. Nu este un semn de slăbiciune dacă un frate se uită cu bucurie în jur în timpul unui cântec vesel, în loc să se uite încruntat în cartea sa de cântări. Nu este un semn de slăbiciune nici dacă, în timpul rugăciunii din ora de frângere a pâinii, în vocea unui frate se citește emoția fratelui pentru gândurile care îi preocupă mintea în acel moment. Mai degrabă, acestea sunt comportamente care îi ajută pe tineri să vadă că ceea ce spunem și cântăm facem cu adevărat cu inima. Și aici este valabil, că aceasta nu înseamnă, că dintr-o emoție deosebit de mare se poate deduce existența unei inimi deosebit de mare. Caracterele sunt prea diferite pentru asta, unul este mereu mai serios, celălalt are mereu un zâmbet pe buze. Unul poate cânta bine o melodie pe de rost, celălalt trebuie să se uite mereu în cartea de cântări din cauza notelor. Unul este foarte sensibil și gata să verse lacrimi, iar altul este întotdeauna foarte stăpân pe sine. Când cântăm despre ceea ce am văzut în Domnul, atunci este bineînțeles frumos când bucuria este exprimată în mod vizibil și audibil.

Dar este și mai rău atunci când frații și surorile își dau seama că serviciul nostru divin este doar rutină. Dacă adolescenții știu deja când și ce cântare va propune un frate; dacă surorile pot duce mai departe rugăciunile unui frate pentru că el s-a rugat așa, cu aceleași cuvinte, de nenumărate ori; dacă putem prezice ordinea evenimentelor, pentru că am trăit-o așa de nenumărate ori - atunci textele și cuvintele pot fi foarte corecte, dar aplicarea lor este atunci respingătoare pentru cei care caută autenticitatea.

În discuțiile cu cei care s-au orientat spre alte curente (sau sunt pe cale să o facă), se simte mereu dorința de armonie. Acest lucru este adesea în prim-plan și aici, iar problemele doctrinare și morale sunt abordate cu greu. Dar când propria biserică este caracterizată în principal de rezultatele unor sciziuni inutile, de împietrire și aroganță, atunci și acest lucru îi respinge pe frați și pe surori. Că aceasta nu poate fi voia lui Dumnezeu este simțit de fiecare, fără să fie nevoie să se gândească prea mult la asta. Lumea este caracterizată de gândirea toleranței și fiecare tânăr își dă seama în mediul său dacă cineva este disprețuit sau chiar ostracizat din cauza unei opinii diferite, acest lucru încalcă orice regulă de etică. Dacă tânărul este acum martor la astfel de lucruri în biserică, atunci el intră într-un serios conflict de conștiință. Desigur, acest lucru nu poate fi aplicat sută la sută în contextul bisericesc, dar acesta este modul de gândire din zilele noastre, inclusiv în rândul tinerilor, și nu este în mod fundamental greșit. Este adevărat că mulți tineri nu au trecut ei înșiși prin separări, dar văd rezultatele și, din păcate, de prea multe ori încă mai observă cum s-a ajuns la ele. De aceea, dorința de armonie merge mână în mână cu o respingere față de afirmațiile (dure), sau alb, sau negru. Și aceste gânduri sunt cu siguranță influențate de mediul nostru înconjurător lumesc, care respinge cu fermitate o asemenea aparentă duritate a inimii. Unele chestiuni doctrinare nu permit compromisuri, pentru că multe lucruri stau în picioare și se prăbușesc odată cu ele. Dar trebuie să fim întotdeauna gata să examinăm pe baza Bibliei astfel de poziții și declarații. Și dacă, după o examinare cu bunăvoință, punctul nostru de vedere se confirmă, atunci este de datoria noastră să explicăm acest lucru fraților și surorilor - și să facem acest lucru în așa fel încât să nu se încheie cu o condamnare a celor care gândesc diferit, ci să se simtă încă dragostea noastră pentru frați și pentru surori.

Dacă tinerii găsesc apoi în alte grupuri ceea ce inima lor își dorește atât de mult, cine îi poate învinovăți că sunt atrași? Nu știm, de asemenea, că tocmai opusul a ceea ce experimentăm

Întotdeauna este ceea ce ne atrage în mod deosebit? Așa că atunci când în cadrul unei întruniri cineva explică în sfârșit într-un limbaj pe înțelesul tinerilor cum poate arăta viața creștină și, în același timp, pare să-și confirme afirmațiile cu toată înfățișarea sa, cine se poate împotrivi? Faptul că Biblia nu este citată sau citită atât de mult poate să nu fie atât de vizibil la început. Și care tânăr ar trebui să distingă ad-hoc dacă ceea ce se spune este adevărat sau nu? Este absolut normal ca un tânăr să nu aibă acest discernământ, dar este cu atât mai important să eliminăm la noi inconvenientele menționate - în măsura în care ele există - și ca tinerii să știe mai mult decât: „Așa este la noi”.

Dar adesea și în bisericile „moderne” se citesc și se citează unele lucruri din Biblie, iar Cuvântul este interpretat într-un mod foarte diferit și mult mai înviorător decât se știe. Și nu numai cuvântul rostit transmite un mesaj, ci și întreaga carismă a predicatorului: prospețimea, spiritul, bucuria, vivacitatea, gesturile, interacțiunea cu publicul. Cine nu vrea să se lase înșelat de acest lucru trebuie să fi fost învățat în prealabil că standardele lui Dumnezeu sunt diferite de cele ale lumii și că nu aspectul exterior este elementul decisiv, ci mesajul. Bineînțeles, este de asemenea posibil să se declare de partea standardelor lui Dumnezeu, să se vorbească despre călăuzirea Duhului și totuși să se vorbească o oră întreagă fără să se transmită un mesaj. Biblia este foarte clară în privința aceasta, că orice slujire a Cuvântului ar trebui să aibă ca scop edificarea, îndemnul, mângâierea sau învățătura (compară cu 1. Corinteni 14.3,6).

Dar nu se rămâne la mesaj, ci se cântă și se petrece timp împreună, și în toate se creează impresia că există o viață spirituală reală. Există emoții, iar cântatul este chiar foarte distractiv. Totul pare mult mai liber și mai informal decât înainte. Dacă tinerii nu au fost pregătiți de noi pentru astfel de situații, ci mai degrabă au un dor nestins de mai mult, atunci nu este de mirare că se îndreaptă cu ușurință spre locul unde pare mai real și mai viu.

Unii ar putea obiecta și ar putea spune că s-a încercat tot ceea ce s-a spus mai sus ca sugestii pentru o viață bisericească evlavioasă, și totuși nimic nu a ajutat. Acesta este un motiv de reală tristețe. Dar nu trebuie să uităm niciodată când analizăm aceste motive: satana, din păcate, găsește prea ușor un punct de legătură în carnea noastră (și în carnea tinerilor) și astfel își poate sădi gândurile în inimi. De asemenea, este clar că unele dintre motivele menționate mai sus pot fi doar scuze pentru a urmări dorințele cărnii proprii. În acest sens, enumerarea nu are scopul de a scuza pe nimeni, ci de a încerca să trezească înțelegerea.

Un scurt gând despre celălalt grup din cadrul adunării care ar dori să se adune în Numele Domnului: „frații și surorile mai în vârstă”, în mod deosebit frații responsabili. Suntem convinși că mulți frați și multe surori încearcă cu sinceritate să fie exemple bune pentru tineri și văd cu mare tristețe când cei pentru care se roagă și pe care îi iubesc atât de mult iau o altă direcție. Faptul că frații responsabili se întreabă apoi cum să procedeze în viitor este de înțeles și perfect corect.

În acest punct multe adunări decid să le acorde tinerilor în anumite puncte (sau în cea mai mare parte a lor) concilieri. Astfel, se cumpără instrumente scumpe, se formează o formație, se angajează un pastor de tineret etc. În acest proces, frații și surorile mai în vârstă au de suferit, iar mulți dintre tineri încă nu rămân - cu excepția cazului în care le cedezi în toate

punctele de vedere și îți arunci propriile puncte de vedere peste bord.

Uneori se poate avea impresia că unii dintre cei care „nu mai sunt tineri” au așteptat doar să li se permită în sfârșit să „evadeze”. Ce păcat că este așa! Dar acest lucru nu ajută pe nimeni și nici nu se comportă corect față de Cuvântului lui Dumnezeu. În loc de a sta alături pentru o bună învățătură dată tinerilor și de a lupta împreună împotriva vicleniei diavolului, viața este îngreunată pentru cei care încă mai vor să se agațe de învățătura sănătoasă.

Din nefericire, cunoștințele despre adevărata poziție cerească a bisericii nu mai sunt cunoscute de mulți și, prin urmare, ele aproape nu mai sunt predate. Iar când bisericile tinere și dinamice se prezintă ca și cum s-ar întoarce la rădăcinile creștinismului, atunci mulți nu pot judeca astfel de lucruri pentru că le lipsește baza doctrinară. Dar presupusa nouă viziune asupra naturii bisericii le „permite” să acționeze într-un mod complet diferit, ceea ce îi atrage pe mulți, în special pe tineri. Dacă renunțăm la această idee și nu-i învățăm pe tineri că Biserica este un trup ceresc și, prin urmare, străin pe pământ, că originea ei este anterioară creării lumii și că ea va locui veșnic în casa Tatălui din ceruri, că este, prin urmare, cu totul cerească și nu aparține acestei prime creații - atunci, de obicei, se întâmplă foarte repede ca o biserică să încerce să se acomodeze cu lumea. Motivul pentru care respingem Worship-ul modern are a face tocmai cu diferența de înțelegere a naturii Bisericii. Se poate spune cu adevărat că cei care se urcă în trenul Worship-ului modern fie nu s-au gândit niciodată la adevărata natură a Bisericii, fie nu au auzit niciodată despre ea, fie nu au înțeles-o în inima lor, sau, în cel mai rău caz, au respins-o în mod conștient.

Așadar, nemulțumirea tinerilor, în special, are diverse cauze și nu putem să le respingem pe toate ca și cum tinerii nu ar fi spirituali. Trebuie să ne întrebăm dacă le-am dat tinerilor motive să renunțe la ceea ce noi considerăm valoros și corect.

Tradus de la: [Buchvorstellung: Anbetung im 21. Jahrhundert](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Am dori să subliniem că nu există loc aici pentru a explica care comportamente provin direct sau indirect din Scriptură și care nu. Însă pe site-ul nostru www.soundwords.de [respectiv: <https://www.soundwords.de/ro/>] am publicat o serie de articole bune scrise de Bruce Anstey care abordează exact problematica aceasta.